

Υπόθεση T-117/04

**Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens
Zuidelijke Randmeren κ.λπ.**

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Κρατικές ενισχύσεις — Ενισχύσεις χορηγηθείσες από τις ολλανδικές αρχές υπέρ
λιμένων αναψυχής μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα — Προσφυγή ακυρώσεως —
Παραδεκτό»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (πρώτο τμήμα) της 27ης Σεπτεμβρίου 2006 . . . II - 3864

Περίληψη της αποφάσεως

1. *Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά*
(Άρθρα 88 § 2 ΕΚ και 230, εδ. 4, ΕΚ)
2. *Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά*
(Άρθρο 88 § 2 ΕΚ)

1. Μια απόφαση μπορεί να αφορά ατομικώς υποκειμένα δικαίου άλλα εκτός των αποδεκτών της μόνον εφόσον τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που τους προσδιάζουν ή μιας αντικειμενικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη μιας τέτοιας αποφάσεως.

Απόφαση εκδοθείσα κατόπιν της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, αφορά ατομικώς τις επιχειρήσεις από τις οποίες ξεκίνησε η καταγγελία βάσει της οποίας κινήθηκε αυτή η διαδικασία και οι οποίες ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους βάσει των οποίων καθορίστηκε η εξέλιξη της διαδικασίας, εφόσον, όμως, η θέση τους στην αγορά επηρεάζεται ουσιωδώς από το μέτρο που αποτελεί το αντικείμενο της εν λόγω αποφάσεως.

(βλ. σκέψεις 51-53, 56)

Δεν αποτελεί τέτοιο ουσιώδη επηρεασμό απλώς και μόνον το γεγονός ότι η επίμαχη απόφαση ήταν δυνατό να ασκήσει κάποια επιρροή όσον αφορά τις σχέσεις ανταγωνισμού στη σχετική αγορά και ότι η οικεία επιχείρηση αποτελούσε κατά κάποιον τρόπο ανταγωνιστή του επωφεληθέντος από την απόφαση αυτή. Έτσι, μια επιχείρηση δεν μπορεί να επικαλεστεί αποκλειστικώς την ιδιότητά της ως ανταγωνιστή της επωφεληθείσας από το επίμαχο μέτρο επιχειρήσεως, αλλά πρέπει και να αποδείξει την έκταση της προσβολής της θέσεώς της στην αγορά.

Προκειμένου περί του μεγέθους της προσβολής της θέσεως των προσφευγουσών στην αγορά, δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή, στο στάδιο της εξετάσεως του παραδεκτού, να αποφανθεί οριστικώς επί των σχέσεων ανταγωνισμού μεταξύ των προσφευγουσών και των επωφεληθεισών των ενισχύσεων επιχειρήσεων. Στην αλληλουχία αυτή, στις προσφεύγουσες και μόνον εναπόκειται να επισημάνουν, κατά τον δέοντα τρόπο, τους λόγους για τους οποίους είναι δυνατόν η απόφαση της Επιτροπής να θίγει τα θεμιτά συμφέροντά τους επηρεάζοντας ουσιωδώς τη θέση τους στη σχετική αγορά.

2. Προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από ένωση επιχειρήσεων που δεν είναι ο αποδέκτης της προσβαλλομένης πράξεως είναι παραδεκτή μόνο σε δύο περιπτώσεις. Πρώτον, όταν η ένωση, ασκώντας την προσφυγή της, υποκαθιστά ένα ή περισσότερα από τα μέλη που αντιπροσωπεύει, υπό τον όρον ότι τα τελευταία ήσαν σε θέση να ασκήσουν

παραδεκτώς την προσφυγή. Δεύτερον, λόγω διαζουσών περιστάσεων, όπως ο ρόλος που αυτή διαδραμάτισε στο πλαίσιο διαδικασίας έχουσας καταλήξει στην πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση.

Το γεγονός απλώς και μόνον ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή και, για τον σκοπό αυτό, αντάλλαξε αλληλογραφία και είχε συζητήσεις με αυτήν, δεν μπορεί να αποτελεί ιδιάζουσες περιστάσεις που να αρκούν ώστε να καταστεί δυνατή η εξατομίκευση της προσφεύγουσας σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και να της παρασχεθεί, έτσι, δικαίωμα για άσκηση προσφυγής κατά ενός γενικού συστήματος ενισχύσεων.

Συναφώς, το γεγονός ότι μια ένωση παρεμβαίνει στην Επιτροπή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που προβλέπεται από τις διατάξεις της Συνθήκης περί κρατικών ενισχύσεων για να προασπίσει τα συλλογικά συμφέροντα των μελών της χωρίς ο ρόλος της να υπερβαίνει την άσκηση των διαδικαστικών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται στους ενδιαφερομένους από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ, δεν αρκεί, αυτό καθεαυτό, για να αποδείξει την ύπαρξη δικαιώματος για άσκηση προσφυγής.

(βλ. σκέψεις 65-69, 73)